

Daniels Bog – Nummer To

Hedenskab

Jeff Pippenger

2023-11-23

Jeg har til hensigt at påvise, hvordan de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve er „skjult i åbenbar synlighed“ i Daniels Bog, samtidig med at jeg også vil påvise, at de var skjult gennem de menneskelige redskaber, som Gud benyttede ved fremstillingen af „stenen“, der snubles over, i Daniels Bog. At følge lyset i denne fremstilling kræver „integritet“. Den definition af integritet, som jeg foreslår, ville være at beskrive som konsekvens i ens handlinger, værdier, metoder og principper. Det ville kræve, at vi holder fast ved det, som åbenbares i Guds Ord, også når det ikke stemmer overens med menneskelige forestillinger, der modsiger Guds Ord.

”Streng retsindighed bør værdsættes af enhver studerende. Ethvert sind bør med ærbødig opmærksomhed vende sig til Guds åbenbarede ord. Lys og nåde vil blive givet til dem, som således adlyder Gud. De vil skue vidunderlige ting i hans lov. Store sandheder, som har ligget upåagtede og usete siden pinsedagen, skal skinne frem fra Guds ord i deres oprindelige renhed. For dem, som i sandhed elsker Gud, vil Helligånden åbenbare sandheder, der er svundet bort fra sindet, og vil også åbenbare sandheder, som er helt nye. De, som spiser Guds Søns kød og drikker hans blod, vil af Daniels og Johannes’ Åbenbarings bøger fremdrage sandhed, som er inspireret af Helligånden. De vil sætte kræfter i bevægelse, som ikke kan undertrykkes. Børns læber vil blive åbnet for at forkynde de mysterier, som har været skjult for menneskers sind. Herren har udvalgt det, som er dårskab i denne verden, for at gøre de vise til skamme, og det, som er svagt i verden, for at gøre det mægtige til skamme.” The Fundamentals of Christian Education, 474.

Et let eksempel på både den menneskelige fejl, som findes i Daniels bog, og uvilligheden til at holde sig til Guds ord, kan findes i det ord, der oversættes med „daglige“ i Daniel kapitel otte. Integritet ville kræve, at hvis Ellen White kommenterede dette ord, sådan som hun gør, så ville vi som syvendedagsadventister, der bekender at fastholde Profetiens Ånd, automatisk bruge hendes kommentar til ordet til at lede vores forståelse.

„Derpå så jeg angående ‘det daglige’, at ordet ‘offer’ var tilføjet af menneskers visdom og ikke hører til teksten; og at Herren gav den rette forståelse af det til dem, som frembar råbet om dommens time. Da der var enhed, før 1844, var næsten alle forenede om den rette forståelse af ‘det daglige’; men siden 1844 er andre opfattelser i forvirringen blevet antaget, og mørke og forvirring er fulgt.“ Review and Herald, 1. november 1850.

Vi kunne bruge megen tid på disse to sætninger, for når de til sidst bliver indsat i bogen Early Writings, har de menneskelige redaktører indføjet en vildledende definition af det, der er sagt, men det er en anden sag. Til vore formål ønsker vi blot at påpege to relevante punkter. Det første punkt er, at Søster White siger: »ordet “sacrifice” blev tilføjet af menneskelig visdom og hører ikke til teksten.«

Da hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig sagde til den hellige, som talte: Hvor længe skal synet om det daglige offer og ødelæggelsens overtrædelse vare, så både helligdommen og hæren bliver givet hen til at nedtrædes? Daniel 8:13.

Det foregående vers er spørgsmålet, som fremkalder svaret i vers fjorten, og dette svar udgør adventismens centrale søjle og grundvold. Og i selve det spørgsmål, som frembringer dette store lys, fremstillet som adventismens centrale søjle, bliver vi underrettet om, at menneskelig visdom har begået en fejl ved at indsætte et tilføjet ord i oversættelsen af verset.

Der er bogstaveligt talt hundredvis af tilføjede ord i oversættelsen af 1611 KJV Bibelen, men der er kun ét tilfælde, hvor Gud identificerer nogen af disse hundredvis af tilføjede ord som fejlagtige. Og det er klart, at det var en fejl, som blev frembragt af den menneskelige side af den forening af menneskelighed og guddommelighed, der frembragte Guds Ord. Mere betydningsfuldt er det, at der ikke ville være noget behov for nogen inspireret kommentar til det tilføjede ord „offer“, hvis det ikke var noget, der frembragte en ukorrekt forståelse af verset. Det er klart, at det gør det, for den inspirerede kommentar identificerer ikke alene, at ordet ikke burde stå der, men fastslår også, at „de, som gav domstimens råb“, fik „den korrekte forståelse“ af „det daglige“ af Herren. Integritet kræver, at vi bruger disse to sætninger nøjagtig, som de står.

De, som forkyndte domstimens råb, identificerede „det daglige“ som et symbol, der repræsenterer hedenskab eller det hedenske Rom, afhængigt af den sammenhæng, hvori det forekommer. Ordet, som er oversat med „daglig“, forekommer fem gange i Daniels bog. Alle fem forekomster er som substantiv. Ordet forekommer hundrede og fire gange i Guds Ord, og nioghalvfems gange bruges det som adjektiv, men alene i Daniels bog bruges det som substantiv. De mænd, som oversatte King James Bibelen, opfattede ordet nioghalvfems gange som et adjektiv, så da de kom til Daniels bog, forsøgte de at gøre det til et adjektiv for at bringe det i overensstemmelse med alle de andre steder, hvor det forekom som adjektiv. For at gøre dette tilføjede de ordet „offer“. Men Gud sagde gennem Ellen White, at „offer“ skulle udelades, hvilket ville betyde, at „det daglige“ skal forstås som et substantiv.

De, der står Guds råd imod i dette spørgsmål inden for adventismen, definerer ordet som et symbol på Kristi himmelske helligdomstjeneste, men de, som forkyndte domstimens råb, definerede det med rette som hedenskab. Adventismen bruger i dag et symbol på en satanisk magt til at repræsentere Kristus!

Gennem fejlagtig menneskelig logik er den sande forståelse af det ord, der er oversat som »det daglige«, blevet skjult for adventismen. Adventister, som bygger deres profetiske studium på emner, der tilfældigt forekommer gennem årene i deres sabbatsskolekvartalshæfter, drikker dovent den Kool-Aid, som serveres gennem disse kvartalshæfter, og som bekræftes af præster, der selv ikke har den integritet, der er nødvendig for at tillade nogen indflydelse fra Søster Whites kommentarer om emnet.

Historien om striden om »det daglige« nåede vendepunktet omkring 1911, hvor Søster White direkte udtalte, at de, som havde forkastet pionerernes forståelse af »det daglige« som hedenskab, og som lærte, at »det daglige« repræsenterede Kristi tjeneste i helligdommen, havde modtaget

deres forståelse fra »engle, som blev udstødt af himlen« (20 MR 17).

Sandheden om „det daglige“ er tydeligt blevet identificeret af søster White, og hun lærer, at „hellige engle“ ledte William Millers sind, og at „engle, udstødt af himlen“, leder sindene hos dem, der lærer, at „det daglige“ repræsenterer Kristi himmelske helligdomstjeneste. Sandheden om „det daglige“, sådan som den blev fremstillet af dem, der frembar domstimens råb, blev opdaget af William Miller.

”Jeg læste videre og kunne ikke finde noget andet tilfælde, hvor det [det daglige] forekom, end i Daniel. Derpå tog jeg [ved hjælp af en konkordans] de ord, som stod i forbindelse dermed: ’tage bort’; han skal tage det daglige bort; ’fra den tid da det daglige bliver taget bort,’ osv. Jeg læste videre og tænkte, at jeg ikke ville finde noget lys over teksten; til sidst kom jeg til 2 Thess. ii, 7, 8. ’Thi lovløshedens hemmelighed er allerede virksom; kun den, som nu holder igen, vil gøre det, indtil han bliver taget af vejen, og da skal den lovløse åbenbares,’ osv. Og da jeg var kommet til den tekst, åh, hvor klart og herligt sandheden fremtrådte! Der er det! Det er det daglige! Nå, men hvad mener Paulus da med ’den, som nu holder igen’, eller hindrer? Med ’syndens menneske’ og ’den lovløse’ menes pavedømmet. Hvad er det da, som hindrer pavedømmet i at blive åbenbart? Jo, det er hedenskabet; nå, så må ’det daglige’ betyde hedenskabet.” Second Advent Manual, 66.

Det, der virkelig virker ædrueliggørende ved Millers opdagelse af, at „det daglige“ repræsenterede hedenskabet, er, hvor han fandt sandheden. Han fandt den i den passage i apostlen Paulus’ skrifter, hvor Paulus ikke blot definerer „det daglige“ som hedenskab, men hvor det også er den passage, der fastslår, at de, som ikke tog imod kærlighed til sandheden, modtager en kraftig vildfarelse. Antagelsen af „det daglige“ som et symbol på Kristi helligdomstjeneste, den definition, der kom fra engle, som blev uddrevet af himlen, er symbolet på dem inden for adventismen, som ikke har den integritet, der er nødvendig for ret at uddele sandhedens ord, og som derfor allerede er bestemt til at modtage en kraftig vildfarelse.

Jeg ønsker ikke at afspore det punkt, vi søger at identificere. Dette punkt er, at de »syv tider«, som identificeres i det samme syn, hvor »det daglige« er placeret, er blevet skjult af menneskehænder, skønt de forbliver i fuldt syn. Dette var ganske enkelt et let eksempel på, hvordan en menneskelig oversættelsesfejl, begået for mange århundreder siden, og som derefter manipuleres i menneskers sind af engle, der blev uddrevet fra himlen, i dag bruges på dette afgørende tidspunkt lige før den endelige krise ved verdens ende til at forblinde sindene for sandhed, som i virkeligheden ligger åbent fremme.

I tidsperioden omkring 1910 var oprøret vedrørende „det daglige“ netop begyndt, og W. W. Prescott og A. G. Daniells stod i spidsen for det sataniske værk med at forkaste den grundlæggende forståelse af „det daglige“. Den følgende artikel er et brev fra netop den tid, hvor Søster White henvender sig til den sataniske opfattelse, at „det daglige“ i Daniels bog repræsenterer Kristi helligdomstjeneste. På det tidspunkt fremførte de to mænd tanken om at gå ind i de gamle pionerbøger og ændre pionerernes forståelse til deres nye sataniske definition. Det er mit håb, at vi kan udvise integritet, mens vi læser artiklen.

»På dette trin af vor erfaring skal vi ikke lade vore sind drages bort fra det særlige lys, som blev givet [os] at tage under overvejelse ved vor konferencens vigtige samling. Og dér var broder Daniells, hvis sind fjenden virkede på; og dit sind og ældste Prescotts sind blev påvirket af de engle, som blev fordrevet fra himmelen. Satans gerning var at aflede jeres sind, så at prikker og tøddeler skulle bringes ind, som Herren ikke inspirerede jer til at bringe ind. De var ikke væsentlige. Men dette betød meget for sandhedens sag. Og jeres sinds tanker, dersom I kunne drages bort til prikker eller tøddeler, er et værk, udtænkt af Satan. At rette småting i de skrevne bøger antager I ville være at udføre et stort værk. Men jeg er blevet pålagt: Tavshed er veltalenhed.«

„Jeg skal sige: Hold op med at hænge jer i fejl. Hvis denne hensigt fra djævelen blot kunne gennemføres, da forekommer det jer, at jeres gerning ville blive anset for at være højst vidunderlig i sin udformning. Det var fjendens plan at få alle de formodet anstødelige træk frem, dér hvor alle slags sind ikke var enige.“

”Og hvad så? Netop det værk, som behager djævelen, ville ske. Der ville blive givet en fremstilling til de udenforstående, ikke af vor tro, men netop sådan som ville passe dem, som ville udvikle karaktertræk, der ville forårsage stor forvirring og optage de gyldne øjeblikke, som nidkært burde anvendes til at bringe det store budskab frem for folket. Fremstillingerne om ethvert emne, vi har arbejdet med, kunne ikke alle stemme overens, og resultatet ville blive at forvirre både troendes og vantroes sind. Dette er netop det, Satan havde planlagt skulle ske—alt, hvad der kunne forstørres som en uenighed.

”Læs Ezekiel, kapitel 28. Her foreligger nu et stort værk, hvor fremmede ånder kan gøre sig gældende. Men Herren har et værk, som skal udføres for at frelse fortabte sjæle; og de pladser, som Satan, i forklædning, kunne udfylde og derved bringe forvirring ind i vore rækker, dem vil han udfylde til fuldkommenhed, og alle disse små uoverensstemmelser vil blive forstørrede, fremtrædende.”

„Og det blev vist mig fra først af, at Herren hverken havde givet ældste Daniells eller Prescott byrden for dette arbejde. Skulle Satans list indføres, skulle dette „daglige“ være en så stor sag, at det blev fremdraget for at forvirre sindene og hindre værkets fremgang i denne betydningsfulde tid? Det burde ikke ske, hvad det end måtte være. Dette emne burde ikke bringes ind, for den ånd, som derved ville blive indført, ville være hæmmende, og Lucifer overvåger enhver bevægelse. Sataniske redskaber ville begynde deres arbejde, og der ville blive bragt forvirring ind i vore rækker. I har intet kald til at opsøge meningsforskelle, som ikke er et prøvende spørgsmål; men jeres tavshed er veltalenhed. Jeg har hele sagen klart for mig. Hvis djævelen kunne indvikle nogen af vore egne på disse emner, således som han har foresat sig at gøre, ville Satans sag triumfere. Nu skal arbejdet uden forsinkelse tages op, og der skal ikke gives udtryk for nogen [menings]forskel.“

”Satan ville tilskynde de mænd, som er gået ud fra os, til at forene sig med onde engle og sinke vort arbejde ved uvæsentlige spørgsmål, og hvilken glæde der ville være i fjendens lejr. Slut jer tæt sammen, slut jer tæt sammen. Lad enhver uoverensstemmelse blive begravet. Vort arbejde nu er at vie al vor legemlige kraft og al vor hjernes og nervers kraft til at rydde disse forskelle af vejen, så alle bliver samstemmige. Hvis Satan med sin store uhelligede visdom kunne få

tilladelse til at få det mindste greb, [ville han fryde sig].”

"Da jeg nu så, hvordan du arbejdede, omfattede min tanke hele situationen og følgerne, hvis du skulle gå videre og give de parter, som har forladt os, den mindste mulighed for at bringe forvirring ind i vore rækker. Din mangel på visdom ville være netop, hvad Satan ønskede. Din højlydte forkyndelse stod ikke under Helligåndens inspiration. Jeg blev pålagt at sige dig, at din fejlfindende granskning af skrifter af mænd, som er blevet ledet af Gud, ikke er inspireret af Gud. Og hvis dette er den visdom, som Ældste Daniells ville give folket, så giv ham på ingen måde en officiel stilling, for han kan ikke drage slutninger fra årsag til virkning. Din tavshed om dette emne er din visdom. Alt, hvad der ligner fejlfindende kritik af publikationer af mænd, som ikke længere er i live, er ikke det arbejde, Gud har givet nogen af jer at udføre. For hvis disse mænd — Ældsterne Daniells og Prescott — havde fulgt de anvisninger, der blev givet om arbejdet i byerne, ville mange, ja meget mange, være blevet overbevist om sandheden og omvendt, dygtige mænd, som [nu] befinder sig i stillinger, hvor de aldrig vil blive nået."

“Hele verden skal betragtes som én stor familie. Og når du har en sådan kilde af kundskab at øse af, hvorfor har du da i årevis ladet verden gå fortabt med de vidnesbyrd, som er givet af vor Herre Jesus Kristus? Sand religion lærer os at betragte enhver mand og kvinde som et menneske, mod hvem vi kan gøre godt.

“Dette har været på tryk i mange år: ‘Et afbalanceret sind,’ vidnesbyrd til ældste Andrews. Sindet kan opdrages til at blive en kraft til at vide, hvornår man skal tale, og hvilke byrder man skal tage op og bære, for Kristus er din lærer. Og jeg frygtede i høj grad for dig [da jeg så dig] ophøje din visdom og følge en kurs for at indføre meningsforskelle. Herren kalder på vise mænd, som kan tie, når det [er] visdom for dem at gøre det. Hvis du vil være et helt menneske, behøver du helliggørelse ved Jesus Kristus. Nu er der et arbejde, som netop er begyndt, og lad visdom ses hos enhver prædikant, hos enhver formand for [en] konferens. Men her var et arbejde, som du skulle have taget fat på for år tilbage, hvor der var brug for dig til at opløfte din røst for netop dette arbejde. Kristus gav hele sit folk særlige anvisninger om, hvad de skal gøre, og de ting, de ikke skal gøre. Og der er kun kort tid tilbage for os til at virkeliggøre Herrens retfærdighed. Du kan forstå Herrens vej. Jeg så din hensigt om at føre tingene frem efter dit eget påfund, efter at du var blevet indsat som formand. Du havde tænkt, at du ville gøre vidunderlige ting, som ville være et arbejde, Gud ikke havde lagt i dine hænder at udføre. Nu er dit arbejde ikke at undertrykke, men at afhjælpe enhver nødvendighed så vidt muligt, hvis Herren har antaget dig til tjeneste. Men du har meget tidligt givet bevis for, at visdom og helliggjort dømmekraft ikke er blevet åbenbaret af dig. Du fremførte sager på en skarp og overilet måde, som ikke ville blive modtaget, medmindre Herren skulle give lys.”

“Jeg er blevet undervist om, at sådanne forhastede skridt ikke burde være blevet taget, såsom at vælge dig til konferensens formand endnu et år. Men Herren forbyder flere sådanne forhastede dispositioner, indtil sagen bringes frem for Herren i bøn; og eftersom det budskab er kommet til dig, at Herrens værk, som hviler på formanden, er et højst alvorligt ansvar, havde du ingen moralsk ret til at fare op, som du gjorde, i spørgsmålet om ‘Daily’ og antage, at din indflydelse ville afgøre spørgsmålet. Der var ældste Haskell, som har båret de tunge ansvar, og der er ældste Irwin og flere mænd, som jeg kunne nævne, der bærer de tunge ansvar.”

„Hvor var jeres agtelse for mændene med alder og erfaring? Hvilken myndighed kunne I udøve uden at tage alle de ansvarlige mænd med for at overveje sagen? Men lad os nu undersøge sagen. Vi må nu på ny overveje, om det er Herrens dom, i lyset af det arbejde, der er blevet forsømt, at vise jeres nidkærhed ved at føre arbejdet videre endnu et år. Hvis I skulle føre arbejdet videre endnu et år med den hjælp, som vil slutte sig til jer, bør der ske en forandring i jer og i ældste Prescott. Og ydmyg jeres egne hjerter for Gud. Herren må i jer se et udtryk for en anderledes erfaring; for hvis nogen mænd nogen sinde trængte til at blive omvendt på ny i denne nærværende tid, så er det ældste Daniells og ældste Prescott.”

„Syv mænd bør udvælges, mænd med visdom, som ved Guds nådes virken [giver] bevis [på] en omvendelse på ny. For at nogen mænd er så forblindede, at de ikke kan ræsonnere fra årsag til virkning, så de ville se bort fra de mænd, som har båret værkets ansvar, og fra disse konferenspræsidenter, [så at] mænd, [som] har båret arbejdet i mere end to år, skulle tilsidesættes, og en så overilet følge indtræde, at mænd ville forsømme selve det arbejde, som i årevis er blevet holdt frem for dem — arbejdet i byerne — og ingen eller kun meget ringe opmærksomhed [blive] givet de gamle mænd for råd, men de kundgør de ting, som de vælger at give folket, bærer sit eget vidnesbyrd om, hvor usikre disse mænd er at betro et så stort og vidunderligt værk.“

»Kristus er ikke død. Han vil aldrig tillade, at hans værk føres videre på denne mærkelige måde. Lad bøgerne være i fred. Hvis nogen forandring er nødvendig, vil Gud sørge for, at der i denne forandring er en harmoni, som er i overensstemmelse med hans vilje; men når et budskab er blevet betroet til mennesker med de store ansvarsområder, der er forbundet dermed, kræver [Gud] troskab, som virker ved kærlighed og renses sjælen. Ældsterne Daniells og Prescott trænger begge til omvendelse på ny. Et sælsomt værk er kommet ind, og det er ikke i harmoni med det værk, Kristus kom til vor verden for at udføre; og alle, som virkelig er omvendte, vil gøre Kristi gerninger.«

„Vi skal alle udføre det værk, som skal herliggøre Faderen. Vi er kommet til krisen — enten at blive formet efter Jesu Kristi karakter netop i denne forberedelsestid eller ikke at forsøge [det]. Ældste Daniells, [De skal ikke] føle Dem fri til at lade Deres stemme høres højt, sådan som De har gjort under lignende omstændigheder. Og forstå, at en konferens præsident ikke er en hersker. Han virker i forbindelse med de vise mænd, som indtager stillingen som præsidenter, og som Gud har godkendt. Han har ikke frihed til at blande sig i skrifterne i trykte bøger fra de penne, som Gud har godkendt. De skal ikke længere have råderum, medmindre de viser mindre af den herskende, dominerende magt. Krisen er kommet, for Gud vil blive vanæret.

„Hvordan ser Herren på de ubearbejdede byer? Kristus er i himmelen. Nu skal dets bekendelse være: ‘Der er intet kongeligt herredømme. Og nu er denne verdens krise. Nu er jeg Magten til at frelse eller til at ødelægge. Nu er tiden, da alles skæbne er i Mine hænder. Jeg har givet Mit liv for at frelse verden. Og „jeg, når jeg bliver ophøjet“, den frelsende nåde, jeg vil meddele, skal bevise, at alle, som vil blive dannet efter den guddommelige lignelse og vil være ét med Mig, skal virke, som jeg virker, med Min genløsende nådes kraft.’ Enhver, som vil, [han] tage fat sammen med sine brødre for at udføre det arbejde, der er givet dem at gøre, når de står på ansvarsposter under det råd, Herren giver, og søge med største alvor at virke i fuld

overensstemmelse med Ham, som således elskede verden, at Han gav Sit liv som et fuldt offer til verdens frelse. Jeg taler til vore prædikanter, at når de går ind til arbejdet i vore byer, må der være en rolig hellighed, som ledsager Ordets tjeneste. Vi kan ikke gøre det rette indtryk på folkets sind, hvis vi ... [Nederste tredjedel af denne side efterladt tom.]

“Jeg afskriver fra min Dagbog. Sandheden, som den er i Jesus — tal om den, bed den, tro hvert ord i dets enkelhed. Hvad ville du vinde, om fejltrin blev fremført for de mænd, som er afvejet fra troen og har givet agt på forførende ånder, mænd som for ikke længe siden var iblandt os i troen? Vil I stille jer på djævelens side? Vend jeres opmærksomhed mod de ubearbejdede marker. Et verdensomspændende værk ligger foran os. Jeg fik fremstillinger angående John Kellogg.

„En meget tiltrækkende person repræsenterede tankerne i de besnærende argumenter, som han fremlagde, synspunkter forskellige fra den ægte bibelske sandhed. Og de, som hungrede og tørstede efter noget nyt, fremførte tanker [så besnærende], at ældste Prescott var i stor fare. Ældste Daniells var i stor fare for at blive indhyllet i en vildfarelse, at hvis disse synspunkter kunne blive forkyndt overalt, ville det være som en ny verden.”

„Ja, det ville de, men mens deres sind således var optaget, blev det vist mig, at broder Daniells og broder Prescott indvævede forestillinger med et åndeligt[istisk] skær i deres erfaring og drog vort folk hen til smukke stemninger, som, om muligt, ville bedrage selv de udvalgte. Jeg må med min pen påvise, at disse brødre ville se mangler ved deres vildledende idéer, som ville bringe sandheden i usikkerhed; og dog ville de fremtræde, som om de besad stor åndelig dømmekraft. Nu skal jeg sige dem, at da dette forhold blev vist mig, da ældste Daniells opløftede sin røst som en basun i forsvaret for sine idéer om ‘det daglige’, blev de efterfølgende følger fremstillet. Vort folk var ved at blive forvirret. Jeg så resultatet, og derpå blev der givet mig advarsler om, at hvis ældste Daniells uden hensyn til udfaldet således lod sig påvirke og lod sig selv tro, at han stod under Guds inspiration, ville skepsis blive sået overalt i vore rækker, og vi ville komme derhen, hvor Satan ville bringe sine budskaber. Fast vantro og skepsis ville blive sået i menneskers sind, og mærkelige afgrøder af ondskab ville træde i sandhedens sted.—Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, bind 20, 17–22.”

De, som frembar domstimens råb, fik den korrekte forståelse af »det daglige« i Daniels bog. Gennem de menneskehænder, som oversatte Daniels bog, og derefter ved menneskelige væsener, som blev ledet af engle, der blev fordrevet fra himlen, er den rette forståelse af »det daglige« blevet skjult, skønt den ligger åbent for øje. Når det ord, der oversættes som »det daglige«, forekommer i Daniel, omfatter det ikke det tilføjede menneskelige ord »offer«. I Daniel 8, vers tretten, finder vi et af de fem steder, hvor dette forekommer i Daniels bog. I selve dette vers identificeres også »de syv tider« i Tredje Mosebog seks og tyve, men gennem den samme form for humanistisk manipulation er det blevet skjult i åbenlys klarhed.

Vi vil se nærmere på dette forhold i den næste artikel.